

\$T%G#!¿Ç&SX

Mar Amorós Benet

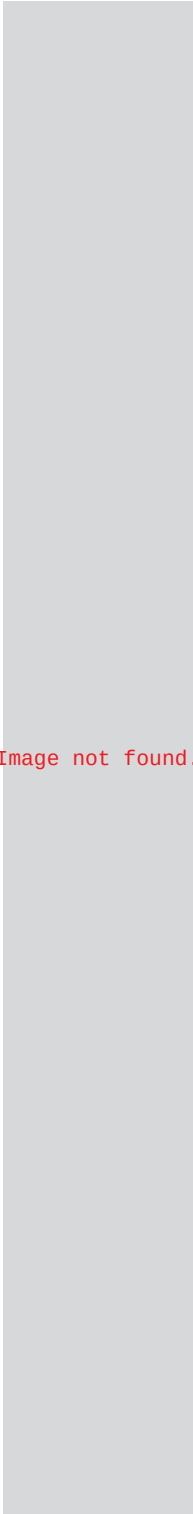

Image not found.

Capítulo 1

El viatge a \$T%G#!¿Ç&SX va ser indescriptible. Cap paraula en cap idioma conegut pot exemplificar-ho. Una experiència sense precedents que va capgirar la meva concepció del món. Bellesa pura sense filtres. Gent en possessió d'una amabilitat fora mides. Menjar que deixava l'ambrosia com a simple aperitiu. Dues setmanes al paradís terrenal, un lloc al qual s'hi ha d'anar almenys un cop a la vida. I on només s'hi pot anar un cop. Les regles són ben estrictes, només una visita per persona, per no inflar en excés la llista d'espera. Jo vaig haver d'esperar cinc llargs anys. Uns anys durant els quals em vaig muntar unes expectatives que van ser sorprenentment superades amb escreix.

La resposta a la pregunta de si recomano anar a \$T%G#!¿Ç&SX hauria de ser més que evident doncs.

No.

No ho recomano.

De fet, anar-hi significa perdre la passió per la vida.

Anar-hi significa la mort de la persona.

La magnificència totalment insuperable de la contrada, per comparació, tenyeix de gris la resta del món. Ja res val la pena quan has estat al cel. Quan tot el que has fet i tot el que faràs no li ha arribat ni li arribarà mai ni tan sols a la sola de les sabates. I no es pot tornar mai més a \$T%G#!¿Ç&SX, només intentar recordar-ho amb tot detalls una vegada i una altra, evitant centrar l'atenció en la realitat. No es poden prendre fotos del lloc, i per tant la memòria és cada cop més borrosa i inexacte. I això és en sí una espècie de benedicció.

Al cap d'uns anys sense voluntat tangible.

El record està més i més contaminat pel monòton dia a dia.

Potser no va ser per tant. He estat fent un gra massa.

Segur que hi ha altres llocs al món igual d'increïbles.

M'estava enganyant a mi mateixa, ho sabia. Però de vegades només cal una mentida piadosa per seguir endavant.